

RESSÒ DE LA PARAULA

La «nova normalitat» i la Trinitat

Estem entestats a construir «una nova normalitat» un cop superada la crisi de la pandèmia. Nosaltres volem parlar de la Trinitat. Algú dirà: «Què té a veure la construcció d'una nova normalitat amb el misteri de la Trinitat?». Cal entendre què significa una cosa i l'altra.

En efecte, quan parlem de «nova normalitat», què volem dir?: un nou ordre social?, un altre sistema productiu?, noves normes o protocols sanitaris i de convivència?... Cadascú sabrà què vol dir. Tothom esperarà alguna novetat que ens faciliti evitar una altra pandèmia. El cristià, que sempre va a allò més profund i fonamental, pensa en la novetat radical de «l'home nou». És d'aquest home nou, d'on neix tota altra novetat veritablement valuosa.

D'altra banda, quan parlem del misteri de la Trinitat, què volem dir? Entre bromes o seriosament, solem subratllar la seva incomprendibilitat, la seva llunyania, la seva complexitat. Això fa que molts tractin aquest misteri deixant-lo a un costat, com una cosa que simplement cal suportar perquè ho diu l'Església... Tot i així, la Trinitat, que Déu sigui un sol Déu, Pare, Fill i Esperit Sant, és quelcom absolutament decisiu per al nostre món, per a la nostra història personal i social. Creure en la Trinitat i viure en contacte d'amor amb Déu, Pare Fill i Esperit Sant, és estar vinculat a la font de tota la vida; perquè de la Trinitat, en va sortir la creació, la salvació i la glòria de tot el món.

Tot aquest humanisme que la pandèmia ha despertat en molts; aquesta solidaritat, aquests bons sentiments, aquesta recerca del progrés i de la justícia, aquesta defensa dels drets, aquesta ajuda als més pobres, té la seva font última en l'amor trinitari. Si aquest humanisme és totalment net, gratuït, veritable; si està acompanyat per totes les altres virtuts i de l'amor més entregat, direm que en ell talment hi ha l'acció de Déu: en ell es manifesta la providència de Déu Pare, la presència de Jesucrist, l'acció de l'Esperit Sant. Sens dubte hi és i es manifesta, almenys parcialment.

Existia el costum de fer el senyal de la Creu sobre un mateix alhora que es deia «en el nom del Pa-

re, del Fill i de l'Esperit Sant», quan es començava el dia, en sortir de casa o en iniciar una tasca important. Potser el sentiment que animava aquest gest era el d'invocar la protecció de Déu. No està malament. Però el seu sentit és molt més profund. Ha passat a la litúrgia, com a primer ritu: som convocats en nom i per acció de la Trinitat. També com a últim ritu: som benèïts i enviats pel Pare, el Fill i l'Esperit Sant (independentment de les precisions litúrgiques). Perquè la Trinitat abraça tota la vida: d'ella neix i en ella troba la seva plenitud.

Així, tot el que vivim i fem, com per exemple la reconstrucció de «la nova normalitat», ha de tenir el seu fonament i el seu model en l'amor trinitari: un amor que no s'esgota, un amor concret, un amor que salva les distàncies insalvables, un amor que reuneix el més divers,

vincula allò radicalment diferent, un amor incondicional...

Una vida concreta que neix d'aquesta font d'amor, no es veu només en les comunitats de fidels o de persones consagrades, s'ha de veure també plasmada en la vida social, en l'economia, en la cultura, en la ciència, etc. És la gran aportació de la fe cristiana al món. Tots els sants van crear en ells mateixos i al seu voltant una nova humanitat. El gran obsequi que fem des de la fe al món és precisament la Trinitat.

† Agustí Cortés Soriano

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Domesticar la vida, objectiu del transhumanisme (III)

Si hom s'endinsa en el terreny del biodret comparat, observa que, en virtut de les tradicions culturals i religioses de cada àrea del món, s'articula un o altre ordenament jurídic. Això ja és una realitat en matèria de manipulació genètica i embriològica.

A mesura que les idees transhumanistes agafen volada, hi haurà llocs del món on es permetran legalment certes millores físiques, mentals i emo-

cionals, mentre que en altres nacions es prohibiran.

El debat no rau, solament, en dilucidar si l'ésser humà pot o no ser millorat biotecnològicament, sinó qui tindrà accés a aquest tipus de millores i, en segon lloc, si aquesta pràctica de millorament ha de tenir algun límit i, en el cas que n'hagi de tenir algun, quin és.

La història mostra que l'ésser humà no es resisteix a l'atracció del que és nou, a la fascinació de la

novetat. El novum, per definició, és fascinant, encara que només sigui perquè trenca la rutina i la repetició dels llocs comuns. El filòsof tomista heterodox, Jacques Maritain (1882-1973), es referia a la novolatría com un mal de l'època contemporània: el culte cap allò nou pel sol fet de ser nou, ja sigui una ideologia o una moda estètica.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

La «nueva normalidad» y la Trinidad

Estamos empeñados en construir «una nueva normalidad» una vez superada la crisis de la pandemia. Nosotros queremos hablar de la Trinidad. Alguien dirá: «¿Qué tiene que ver la construcción de una nueva normalidad con el misterio de la Trinidad?». Hay que entender qué significa una cosa y otra.

En efecto, cuando hablamos de «nueva normalidad», ¿qué queremos decir?: ¿un nuevo orden social?, ¿otro sistema productivo?, ¿nuevas normas o protocolos sanitarios y de convivencia?... Cada uno sabrá qué quiere decir. Todos esperarán alguna novedad que nos facilite evitar otra pandemia. El cristiano, que siempre va a lo profundo y fundamental, piensa en la novedad radical del «hombre nuevo». Es de este hombre nuevo, de donde nace toda otra novedad verdaderamente valiosa.

Por otra parte, cuando hablamos del misterio de la Trinidad, ¿qué queremos decir? Entre bromas o en serio, solemos subrayar su incomprensibilidad, su lejanía, su complejidad. Eso hace que muchos traten este misterio dejándolo a un lado, como algo que simplemente hay que soportar porque lo dice la Iglesia... Sin embargo, la Trinidad, que Dios sea un solo Dios, Padre, Hijo y Espíritu Santo, es algo absolutamente decisivo para nuestro mundo, para nuestra historia personal y social. Creer en la Trinidad y vivir en contacto de amor con Dios, Padre Hijo y Espíritu Santo, es estar vinculado a la fuente de toda la vida; pues de la Trinidad salió la creación, la salvación y la gloria de todo el mundo.

Todo ese humanismo que la pandemia ha despertado en muchos; esa solidaridad, esos buenos sentimientos, esa búsqueda del progreso y de la justicia, esa defensa de los derechos, esa ayuda a los más pobres, tiene su fuente última en el amor trinitario. Si ese humanismo es totalmente limpio, gratuito, verdadero; si está acompañado por todas las otras virtudes y del amor más entregado, diremos que en él talmente está la acción de Dios: en él se manifiesta la providencia de Dios Padre, la presencia de Jesucristo, la acción del Espíritu Santo. Sin duda lo está y se manifiesta, al menos parcialmente.

Existía la costumbre de hacer la señal de la Cruz sobre uno mismo al tiempo que se decía «en el nombre del Padre, del Hijo y del Espíritu Santo», cuando se comenzaba el día, al salir de casa o al iniciar una tarea importante. Quizá el sentimiento que animaba este gesto era el de invocar la protección de Dios. No está mal. Pero su sentido es mucho más profundo. Ha pasado a la liturgia, como primer rito: somos convocados en nombre y por acción de la Trinidad. También como último rito: somos bendecidos y enviados por el Padre, el Hijo y el Espíritu Santo (independientemente de las precisiones litúrgicas). Porque la Trinidad abraza toda la vida: de ella nace, y en ella encuentra su plenitud.

Así, todo cuanto vivimos y hacemos, como por ejemplo la reconstrucción de «la nueva normalidad», ha de tener su fundamento y su modelo en el amor trinitario: un amor que no se agota, un amor concreto, un amor que salva las distancias insalvables, un amor que reúne lo más diverso, vincula lo radicalmente distinto, un amor incondicional...

Una vida concreta que nace de esta fuente de amor, no se ve solo en las comunidades de fieles o de personas consagradas, se ha de ver también plasmada en la vida social, en la economía, en la cultura, en la ciencia, etc. Es la gran aportación de la fe cristiana al mundo. Todos los santos crearon en ellos mismos y en su entorno una nueva humanidad. El gran obsequio que hacemos desde la fe al mundo es precisamente la Trinidad.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

De la bata al pijama

Quan canvien els rols en l'atenció als malalts

El germà de Sant Joan de Déu Miguel Martín va canviar la bata pel pijama, com a malalt de Covid-19. Ens fa do de la seva experiència vital.

Jamás pensé que me tocaría a mí. Toda mi vida en hospitales, pero los enfermos eran «otros». Llegué a asumir que quizá me podría afectar este virus tan extraño, pero de modo asintomático, cosa que algunos vaticinaban que sería lo más frecuente. Un par de tardes seguidas tengo fiebre. Víspera de San José me hacen la prueba y doy positivo. ¡Casualmente, el día del santo a quien yo cada noche, antes de acostarme, le pido «una buena muerte», pues para eso es el patrón! Seguía convencido de que el curso de mi enfermedad sería leve. Tras siete días recluso en mi habitación noto que mi respiración no es normal. Me examina la doctora y me ingresa en una planta del Hospital Sant Joan de Déu. Me hacen una placa de pulmón y, media hora más tarde, de nuevo la doctora me comunica: «Vamos a la UCI». Era el 25 de marzo, la Anunciación a María. En mi interior pronuncié mi «Hágase en mí según tu palabra» más auténtico de mi vida.

Trece días en la UCI: ventilación no invasiva, que al no dar suficiente resultado se pasa a la ventilación mecánica (intubación); medicación diversa, sedantes para el sueño que me hacen vivir auténticas pesadillas nocturnas... hasta que empiezo a remontar, me quitan el tubo, puedo ya respirar por mí mismo, equilibran mi organismo. Y el día 8 de abril por la noche me envían a planta con la prueba del coronavirus ya negativa. Paso nueve días en la planta del hospital, reponiendo el cuerpo y el espíritu. Me impresiona ver al papa Francisco por TV en el Vía Crucis del Viernes Santo. Frente a una Plaza de San Pedro absolutamente vacía...

¡Mi semana de Pasión, mi Semana Santa y mi Pascua de Resurrección más vivida en propia carne! Mi oración, sobre todo en la UCI, se reducía a dos breves plegarias. Una de ellas del propio Jesús: «A tus manos encomiendo mi espíritu... «y mi cuerpo»». La otra, tomada de la oración a la Virgen del Pilar que cada día rezo al comenzar la jornada —como aragonés que soy—: «...concédenos por intercesión de la Virgen María, FORTALEZA en

la fe, SEGURIDAD en la esperanza y CONSTANCIA en el amor».

Dos lecciones saco grabadas de esta experiencia que ha marcado mi vida. La primera, más de corte antropológico: los límites entre la vida y la muerte son muy débiles. Yo anduve, haciendo equilibrios, por entre medio de ellos. Y la segunda es que nunca, ni en los peores momentos, me sentí fuera de la mano del Padre. No digo que no tuviese miedo, pero sí que siempre me sentí en un clima de paz y serenidad que no eran propiedad personal sino de Alguien que me las regalaba.

Siempre había visto el hospital desde mi bata blanca. Observado desde el pijama, y en algunos momentos desde los pañales (que de todo hubo), descubrí, junto a la gran capacidad científica y técnica, la gran talla humana de la práctica totalidad de los profesionales, fuera cual fuera su misión. Sus miradas cálidas y sonrientes, sus palabras siempre llenas de ánimo, su discreción...

Verdaderos buenos samaritanos a quienes tanto debo y de los que tanto he aprendido... y ello tras haber pasado casi toda mi vida en un hospital... ¡pero con bata!

Gmà. Miguel Martín Rodrigo, OH
Capellà de l'Hospital Sant Joan de Déu

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

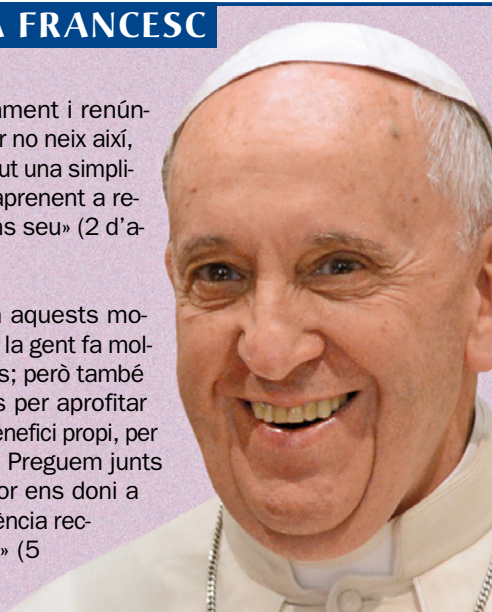
@Pontifex: «Jesús va prendre els nostres pecats damunt seu, fins al punt de fer-se pecat. No és fàcil comprendre això, mai no ho comprendrem del tot. Només podem contemplar, resar i agrair» (2 d'abril).

@Pontifex: «Si romaneu en la meua paraula sereu veritablement els meus deixebles» (Jn 8,31). El deixeble és un home lliure, perquè roman en el Senyor. Romandre en el Senyor significa deixar-se guiar per l'Esperit Sant» (2 d'abril).

@Pontifex: «Què vol dir «cor pur»? El cor purificat és el resultat d'un procés que

implica alliberament i renúncia. El pur de cor no neix així, sinó que ha viscut una simplificació interior aprenent a rebutjar el mal dins seu» (2 d'abril).

@Pontifex: «En aquests moments de dolor, la gent fa moltes coses bones; però també sorgeixen idees per aprofitar el moment en benefici propi, per obtenir guanys. Preguem junts perquè el Senyor ens doni a tots una consciència recta, transparent» (5 d'abril).

JORNADA PRO ORANTIBUS

«Amb Maria, al cor de l'Església»

Avui, solemnitat de la Santíssima Trinitat, s'esdevé aquesta jornada, dedicada a aquells homes i dones que han optat dins l'Església per la vida contemplativa, pregant per nosaltres i pel món.

Els monjos, les monges i la vida eremítica ofereixen la seva vida a lloança contínua a la Santa Trinitat i la seva pregària d'intercessió per la comunitat cristiana i el món sencer. Per això, l'Església proposa com a lema d'aquesta jornada: «Amb Maria al cor de l'Església». La Verge Maria i l'Església constitueixen el marc per a la vida consagrada en aquesta jornada. És per això, que Maria se'ns ofereix com a signe de la vida consagrada contemplativa, que està cridada, com ella, a habitar el cor del món i de l'Església, que amb amor matern, acompanya els seus fills i filles en tot moment.

En aquesta jornada, l'Església convida a tots els creients a prendre consciència de la valuosa aportació que realitzen les comunitats de contemplatius a la vida de l'Església i de la mateixa societat. El seu testimoni vol encoratjar a tothom a caminar en el silenci per poder trobar Déu i alimentar el treball que realitza esdevenint també contemplatiu en la vida i en el món. Enmig del món, els consagrats contemplatius, gràcies a la radicalitat baptismal de la seva vocació, són un senyal eficaç de la pertinença filial de cada home a Déu.

Així mateix, és un dia ben bonic per agrair a Déu la vida contemplativa, alhora que demanem que continuï cridant nois i noies a aquesta forma de vida cristiana i seguim pregant per tots aquells germans i germanes que ja viuen, treballen i preguen en els monestirs i en la vida eremítica.

Peregrinació virtual «Camí del Cor»

Xarxa Mundial d'Oració del Papa

El mes de juny és el mes tradicionalment dedicat al Sagrat Cor de Jesús. Aquesta devoció es concreta en tot un itinerari espiritual,

el Camí del Cor, que condueix el nostre cor a estar profundament unit al Cor de Jesús, en una missió de compassió pel món.

Aquesta és també l'espiritualitat que fonamenta la **Xarxa Mundial de Pregària del Papa o Apostolat de l'Oració**, un servei eclesial de la Santa Seu per a les persones i grups que, arreu del món assumeixen l'oració com una forma d'apostolat i, en particular, acullen les intencions mensuals d'oració proposades pel Sant Pare.

A més del ja popular «**Vídeo del Papa**» de cada mes, que transmet d'una forma actual la motivació de pregària particular del Papa per a tota l'Església, la **Xarxa** ha donat forma per

a aquest mes de juny a una iniciativa de **peregrinació virtual rere les empremtes del Cor de Crist en Espanya**, un camí de trobada amb un mateix i amb el Senyor.

Cada dia hi ha un recorregut, un full de ruta, que ens portarà per paisatges, terrenys i climes diferents, però el camí i les passes depenen de cadascú. Amb materials diversos,

pregàries, àudios, vídeos, cançons, etc., proposa un itinerari pautat d'oració i conversió a l'essència de l'amor de Jesús, representat pel seu cor.

Podeu seguir la peregrinació **Camí del Cor** en el seu web, o us podeu subscriure al butlletí diari, escrivint a apostolado@apostoladodelaoracion.com

AGENDA

Corpus Christi. Diumenge 14 juny, a les 12 h, eucaristia en la solemnitat del Cos i la Sang de Crist, a la Catedral de St. Llorenç, presidida pel bisbe Agustí Cortés.

Al final de la celebració hi haurà un acte de veneració eucarística a l'interior de la catedral.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: de la solemnitat) [1R 17,1-6 / SI 120 / Mt 5,1-12]. **Tortosa:** □ Dedicació de la Catedral. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, màrtir; beat Jaume Berthieu, màrtir.

9. ■ Dimarts [1R 17,7-16 / SI 4 / Mt 5,13-16]. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església; sant Marí, eremita; sants Prim i Felicià, màrtirs; santa Pelàgia o Pellaia, verge i màrtir; sant Josep d'Anchieta, prevere jesuïta; beata Anna M. Taigi, mare de família.

10. ■ Dimecres [1R 18,20-39 / SI 15 / Mt 5,17-19]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. ■ Dijous [Fets 11,21b-26; 13,1-3 / SI 97 / Mt 5,20-26]. Sant Bernabé, apòstol, company de Pau, nat a Xipre, on morí; sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, vg. cistercenca.

12. ■ Divendres [1R 19,9a.11-16 / SI 26 / Mt 5,27-32]. **Tortosa:** □ Santa M. Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), religiosa de Reus, fundadora Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858); sant

Joan de Sahagún, prevere agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana.

13. □ Dissabte [1R 19,19-21 / SI 15 / Mt 5,33-37]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i dr. de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.

14. □ Diumenge vinent, Santíssim Cos i Sang de Crist (lit. hores: de la solemnitat) [Dt 8,2-3.14b-16a / SI 147 / 1Co 10,16-17 / Jo 6,51-58]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.

La Santíssima Trinitat (A)

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 34,4b-6.8-9)

En aquells dies, Moisès es llevà a la matinada i pujà a la muntanya del Sinaí, tal com el Senyor li havia manat. Portava a les mans les dues tauletes de pedra. El Senyor baixà enmig del núvol i proclamà el seu nom. Moisès s'estigué allà amb ell. Llavors el Senyor passà davant d'ell tot cridant: «Jo soc el Senyor, Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor.» Moisès es prosternà tot seguit, l'adorà amb el front fins a terra, i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, vingueu vós mateix a acompanyar-nos. És veritat que és un poble rebel al jou, però vós ens perdonareu les culpes i els pecats, i fareu de nosaltres la vostra heretat.»

► Salm responsorial (Dn 3)

R. *Glòria i lloança per sempre.*

Sou beneït, Senyor, Déu dels nostres pares. R

És beneït el vostre sant nom. R.

Sou beneït al vostre temple sant. R.

Sou beneït assegut al vostre soli reial. R.

Sou beneït a la carrossa de querubins, / quan penetreu amb la mirada els oceans. R.

Sou beneït al firmament del cel. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 13,11-13)

Germans, estigueu contents, refermeu-vos, animeu-vos, viviu en pau i ben avinguts, i el Déu de l'amor i de la pau serà amb vosaltres.

Saludeu-vos els uns als altres amb el bes de pau. Us saluda tot el poble sant. Que la gràcia de Jesucrist, el Senyor, l'amor de Déu i el do de l'Esperit Sant siguin amb tots vosaltres.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 3,16-18)

Déu estimà tant el món, que ha donat el seu fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu.

► Lectura del libro del Éxodo (Éx 34,4b-6.8-9)

En aquellos días, Moisés madrugó y subió a la montaña del Sinaí, como le había mandado el Señor, llevando en la mano las dos tablas de piedra.

El Señor bajó en la nube y se quedó con él allí, y Moisés pronunció el nombre del Señor. El Señor pasó ante él proclamando: «Señor, Señor, Dios compasivo y misericordioso, lento a la ira y rico en clemencia y lealtad».

Moisés al momento se inclinó y se prostó en tierra. Y le dijo: «Si he obtenido tu favor, que mi Señor vaya con nosotros, aunque es un pueblo de dura cerviz; perdona nuestras culpas y pecados y tómanos como heredad tuya».

► Salmo responsorial (Dan 3)

R. *¡A ti gloria y alabanza por los siglos!*

Bendito eres, Señor, Dios de nuestros padres. R.

Bendito tu nombre, santo y glorioso. R.

Bendito eres en el templo de tu santa gloria. R.

Bendito eres sobre el trono de tu reino. R.

Bendito eres tú, que sentado sobre querubines / sondeas los abismos. R.

Bendito eres en la bóveda del cielo. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 13,11-13)

Hermanos, alegraos, trabajad por vuestra perfección, animaos; tened un mismo sentir y vivid en paz. Y el Dios del amor y de la paz estará con vosotros. Saludaos mutuamente con el beso santo. Os saludan todos los santos. La gracia del Señor Jesucristo, el amor de Dios y la comunión del Espíritu Santo estén siempre con todos vosotros.

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 3,16-18)

Tanto amó Dios al mundo, que entregó a su Unigénito, para que todo el que cree en él no perezca, sino que tenga vida eterna. Porque Dios no envió a su Hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Unigénito de Dios.

COMENTARI

Déu estima infinitament tots els homes

**La Trinitat (1577-1579), El Greco.
Museu Nacional del Prado, Madrid (Espanya)**

Algú potser esperaria trobar en els textos d'aquest diumenge alguna «explicació» sobre el misteri de la Santíssima Trinitat, la festa d'avui. Però precisament els textos ens orienten vers el seu autèntic sentit: No tant penetrar en les profunditats del misteri trinitari com donar-nos a conèixer com és el nostre Déu. Certament la segona lectura acaba dient: *La gràcia de Jesucrist, el Senyor, l'amor de Déu i el do de l'Esperit Sant siguin amb tots vosaltres.* Parla del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant però subratllant-ne l'amor, el do, la gràcia.

I així a la primera lectura, Déu es manifesta a Moisès dient-li: *Jo soc el Senyor, Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor.* I en resposta a aquestes paraules Moisès diu: *Vós ens perdonareu les culpes i els pecats, i fareu de nosaltres la vostra heretat.*

I encara a l'evangelí trobem una afirmació més clara i extraordinària: *Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés sinó per salvar el món gràcies a ell.* No podríem expressar millor l'amor immens de Déu per tots els homes. Déu vol la salvació de tothom; Déu no vol que ningú es condemni, perquè Déu estima tots els homes; vol el millor per a ells i per això els hi ofereix el millor que té: la vida eterna. Podem esperar un regal millor?

Evidentment Déu respecta la nostra llibertat; per això diu també: *Els qui no creuen ja han estat condemnats per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu.* No és Déu qui ens condemna; som nosaltres que ens condemnem si no volem saber res de Déu. Perquè Déu respecta al màxim la nostra llibertat: no és una llibertat de pacotilla. D'on ha sortir aquesta imatge tan falsa d'un Déu fred, lluny dels homes, que només vol condemnar? Celebrar la Santíssima Trinitat és saber que som immensament estimats per un Déu Pare, Fill i Esperit i viure en aquest amor.

Mn. Jaume Pedrós